

Sygn.akt III AUa 890/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący : sędzia Bożena Szponar - Jarocka

Sędziowie : Alicja Sołowińska

Teresa Suchcicka

Protokolant : Anna Kuklińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 stycznia 2020 r. w B.

sprawy z odwołania Z. F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o uchylenie decyzji

na skutek apelacji Z. F.

od wyroku Sądu Okręgowego w Łomży III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 17 września 2019 r. sygn. akt III U 344/19

I. **oddala apelację;**

II. **zasądza od Z. F. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego organu rentowego za II instancję.**

T. B. S. A. S.

Sygn. akt III AUa 890/19

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z 14.05.2019 r. odmówił uchylenia decyzji z 26.08.2014 r. W uzasadnieniu wskazał, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 06.03.2019 r. dotyczy wyłącznie kobiet urodzonych w (...) r. które do obliczenia emerytury miały zastosowany art. 25 ust 1 b ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wyrok ten nie dotyczy mężczyzn, a zatem nie ma podstaw do uchylenia decyzji przyznającej emeryturę Z. F..

Odwołanie od decyzji złożył Z. F.. Wskazywał, że odszedł na wcześniejszą emeryturę, gdyż przez 27 lat pracował w warunkach szczególnych.. W jego ocenie wyrok Trybunału Konstytucyjnego wprawdzie dotyczy kobiet, ale mężczyźni nie mogą zostać tym wyrokiem dyskryminowani.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy w Łomży wyrokiem z 17 września 2019 r. oddalił odwołanie.

Sąd ten ustalił, że Z. F. urodził się (...) Decyzją z 15.07.2009 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. przyznał Z. F. emeryturę w wieku obniżonym. Wysokość emerytury obliczono na zasadzie art. 183 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w ten sposób, że 80% emerytury obliczono na zasadzie art. 53 ustawy a 20% emerytury na zasadzie art. 26 ustawy.

Decyzją z 26.08.2014 r. organ rentowy przyznał Z. F. emeryturę po osiągnięciu wieku emerytalnego, której wysokość obliczono na zasadzie art. 183 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (czyli 80% emerytury obliczono na zasadzie art. 53 ustawy a 20% emerytury na zasadzie art. 26 ustawy) oraz na zasadzie art. 26 ustawy z zastosowaniem art. 25 ust 1 b ustawy o emeryturach i rentach z FUS, czyli podstawę emerytury pomniejszono o sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne. Wypłata emerytury została zawieszona, gdyż emerytura obliczona na zasadzie art. 26 i art. 183 ww. ustawy była mniej korzystna niż dotychczasowa emerytura o symbolu (...).

Wyrokiem z 6.03.2019 r. wydanym w sprawie sygn. akt P 20/16 Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 25 ust. 1 b ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018 r. poz. 1270 oraz z 2019 poz. 39) w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017 r. w zakresie w jakim dotyczy urodzonych w (...) r. kobiet które przed 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

19 marca 2019 r. Z. F. złożył w ZUS wniosek o wznowienie postępowania w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 6.03.2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. zaskarżoną decyzją z 14.05.2019 r. odmówił uchylenia decyzji z 26.08.2014 r.

W kontekście poczynionych ustaleń Sąd Okręgowy odwołał się do treści art. 145a § 1 k.p.a. i art. 151 § 1 k.p.a. Biorąc pod uwagę powyższe regulacje, Sąd I instancji stwierdził, że ZUS w prawidłowy sposób zastosował przepisy k.p.a. i nie ma żadnych podstaw do wznowienia postępowania zakończonego decyzją z 26.08.2014 r. i uchylenia tej decyzji. Rację ma bowiem organ rentowy, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 6.03.2019 r. dotyczy wyłącznie kobiet urodzonych w (...) r. Trybunał orzekł bowiem o niezgodności z Konstytucją art. 25 ust. 1 b ustawy z dnia 17 12 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018 r. poz. 1270 oraz z 2019 r. poz. 39) w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017 r. tylko w zakresie w jakim dotyczy urodzonych w (...) r. kobiet, które przed 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 ustawy.

Dalej Sąd zważył, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 6.03.2019 r. ma charakter tzw. wyroku zakresowego. Skutkiem wyroku zakresowego jest częściowa utrata mocy obowiązującej przepisu, polegająca na wyłączeniu możliwości jego stosowania w zakresie oznaczonym w wyroku. Utrata mocy obowiązującej, jako skutek orzeczenia negatoryjnego, nie dotyczy całego przepisu, który nadal pozostaje elementem ustawy (zob. np. wyr. TK z 18.12.2008 r., K 19/07, OTK-A 2008, Nr 10, poz. 182).

W konsekwencji powszechnie obowiązujący i ostateczny wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 6.03.2019 r. (art. 190 Konstytucji) nie dotyczy odwołującego się i nie może stać się podstawą wznowienia postępowania zakończonego prawomocną decyzją z 26.08.2014 r. na podstawie art. 145 i nast. k.p.a. Przepisy te służą do wzruszenia decyzji wydanej m.in. w oparciu o akt normatywny uznany orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego za niezgodny z Konstytucją, a zatem do wznowienia postępowania, uchylenia decyzji i ponownego, merytorycznego rozstrzygnięcia.

Końcowo Sąd Okręgowy wskazał, że jedynym przepisem pozwalającym na przeliczenie świadczenia przyznanego decyzją z 26.08.2019 r. jest art. 114 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Odwołujący nie złożył jednak w ZUS wniosku o przeliczenie świadczenia i nie wykazywał okoliczności wymienionych w art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej.

Z tych wszystkich względów Sąd orzekł jak w wyroku na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego złożył Z. F.. Zaskarżając wyrok w całości podniósł, że Sąd Okręgowy wydając wyrok w sprawie powołał się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 6.03.2019 r., który dotyczy kobiet urodzonych w (...) r. Zdaniem skarżącego wyrok Trybunału jest dyskryminujący dla innych obywateli. Podkreślił, iż w jego sytuacji żeby przejść na wcześniejszą emeryturę musiał rozwiązać umowę o pracę w wieku 60 lat (w 2009 r.). Wówczas został poinformowany, że po osiągnięciu 65 lat otrzyma powszechną emeryturę na obowiązujących zasadach. Skarżący podniósł, iż zarówno kobiety jak i mężczyźni po osiągnięciu 60 lat w latach 2009 -2013 powinni mieć możliwość przejścia na emeryturę na starych zasadach. Zdaniem apelującego przepis dotyczący tylko i wyłącznie kobiet z rocznika 1953 r. jest naruszeniem konstytucyjnym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy jest niezasadna. Zdaniem Sądu drugiej instancji, Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił bezsporny w istocie stan faktyczny i dokonał jego subsumcji, a wyciągnięte wnioski są zgodne z obowiązującym stanem prawnym.

Stan faktyczny wynika z niespornych dokumentów zawartych w aktach emerytalnych wnioskodawcy Z. F.. Na ich podstawie możliwym było ustalenie, że wnioskodawca urodził się (...) Decyzją z 15.07.2009 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. przyznał Z. F. emeryturę w wieku obniżonym. Wysokość emerytury obliczono na zasadzie art. 183 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. 80% emerytury obliczono na zasadzie art. 53 ustawy, a 20% emerytury na zasadzie art. 26 ustawy. Natomiast decyzją z 26.08.2014r. organ rentowy przyznał Z. F. emeryturę po osiągnięciu wieku emerytalnego, której wysokość obliczono na podstawie art. 183 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (czyli 80% emerytury obliczono na zasadzie art. 53 ustawy, a 20% emerytury na zasadzie art. 26 ustawy) oraz na mocy art. 25 ust. 1 b ustawy o emeryturach i rentach z FUS, przy czym podstawę emerytury pomniejszono o sumę kwot pobranych emerytur. Wypłata emerytury została zawieszona, gdyż emerytura obliczona na zasadzie art. 26 i art. 183 ww. ustawy była mniej korzystna niż dotychczasowa emerytura o symbolu (...). Odwołujący nie złożył odwołań od powyższych decyzji organu rentowego. W wniosku z 19 marca 2019 r. Z. F. domagał się wznowienia postępowania w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 6.03.2019 r.

Wyrokiem z 6 marca 2019 r. wydanym w sprawie sygn. akt P 20/16 Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1270 oraz z 2019 poz. 39) w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017 r. w zakresie w jakim dotyczy urodzonych w (...) r. kobiet, które przed 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Wbrew twierdzeniom apelacji, mężczyźni co prawda mieli możliwość przejścia na wcześniejszą emeryturę, jednak nie mogą skutecznie powoływać się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019 r. (sygn. akt P 20/16, Dz.U. poz. 539). Wskazać należy, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego dotyczy wyłącznie kobiet urodzonych w (...) roku, a więc nie ma zastosowania do mężczyzn urodzonych w (...) r.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że możliwość wznowienia postępowania istnieje tylko w takim zakresie, w jakim Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności danego przepisu z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej. Organ administracji publicznej, czy Sąd wydając postanowienie o wznowieniu postępowania, a w konsekwencji decyzję lub wyrok jest związany wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego. Nie można w takiej sytuacji przez analogię zastosować instytucji wznowienia w innej chociażby podobnej sytuacji. Jak wynika to wprost z uzasadnienia ww.

wyroku Trybunału Konstytucyjnego, zakres podmiotowy wyroku, wyznaczony zakresem zadanego przez sąd pytający zapytania, nie obejmuje mężczyzn. Trybunał stwierdzając niekonstytucyjność zaskarżonego przepisu w zakresie, w jakim dotyczy kobiet urodzonych w (...) r., które przed dniem 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 ustawy emerytalnej, nie zakwestionował możliwości stosowania określonego w nim mechanizmu potrącania w stosunku do pozostałych osób.

Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu orzeczenia, istotne znaczenie ma bowiem to, że mechanizm ustalania podstawy emerytury powszechnej zgodnie z zasadą przewidzianą w art. 25 ust. 1b ustawy obowiązuje od 1 stycznia 2013 r. Ma zatem zastosowanie tylko do pewnej grupy kobiet korzystających z wcześniejszej emerytury – tych, które urodziły się w (...) r. Tylko te ubezpieczone, przechodząc na wcześniejszą emeryturę, osiągnęły powszechny wiek emerytalny już po wejściu w życie kwestionowanego art. 25 ust. 1b ustawy o FUS. Ich sytuacja prawna w odniesieniu do sposobu obliczenia podstawy emerytury powszechnej została więc ukształtowana z zastosowaniem tego przepisu. Trybunał stwierdził, że wprowadzenie do ustawy o FUS mechanizmu potrącania kwot pobranych świadczeń z tytułu wcześniejszej emerytury przy obliczaniu podstawy emerytury powszechnej dla kobiet urodzonych w (...) r. nastąpiło z naruszeniem wynikającej z art. 2 Konstytucji zasady zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa. Ubezpieczone, które zdecydowały się przejść na wcześniejszą emeryturę, nie miały - w momencie podejmowania tej decyzji na podstawie obowiązującego wówczas stanu prawnego - świadomości co do skutków prawnych, jakie może ona wywoływać w sferze ich przyszłych uprawnień z tytułu emerytury powszechnej. Nie mogły przewidzieć, że przejście na emeryturę jeszcze przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego, będzie wiązało się z pomniejszeniem zgromadzonego kapitału o pobrane świadczenia. Nie spodziewały się, że fakt wypłacania świadczeń emerytalnych wpłynie na sposób ustalania wysokości świadczenia w ramach emerytury powszechnej. Gdyby w momencie podejmowania decyzji o przejściu na taką emeryturę wiedziały, jakie będą tego konsekwencje dla ustalania wysokości emerytury powszechnej, być może nie skorzystałyby z tego uprawnienia”.

Dodatkowo Trybunał zaznaczył, że kobiety te przez cztery lata mogły realizować swoje uprawnienia w oparciu o obowiązujący przed 2013 r. stan prawny. Natomiast zasady ustalania wysokości świadczeń emerytalnych, wypłacanych kobietom urodzonym w latach 1949-1952, które przeszły na tych samych warunkach na emeryturę wcześniejszą, pozostały niezmienione.

Z uzasadnienia wyroku z 6.03.2019 r. wynika, że Trybunał dokonując oceny konstytucyjności zaskarżonego przepisu, uwzględnił zasadnicze zmiany systemu emerytalnego, jakie dokonały się w wyniku reformy z 1999 r. Wziął pod uwagę nowe zasady gromadzenia kapitału i rozliczania realizacji uprawnień emerytalnych (konsumpcji zgromadzonego kapitału). Na tym tle Trybunał uwzględnił także regulacje o tzw. przejściowym charakterze, które miały łagodzić skutki wprowadzenia reformy dla niektórych grup ubezpieczonych. Jedną z nich były osoby urodzone w latach 1949-1968, które mogły przejść na wcześniejszą emeryturę na starych zasadach, jeżeli spełniły warunki określone w art. 46 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W świetle tego przepisu „Prawo do emerytury na warunkach określonych w art. 29, 32, 33 i 39 przysługuje również ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. a przed dniem 1 stycznia 1969 r., jeżeli spełniają łącznie następujące warunki: 1) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa; 2) warunki do uzyskania emerytury określone w tych przepisach spełnią do dnia 31 grudnia 2008 r.”. Natomiast art. 29 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ustalał przesłanki nabycia tzw. emerytury w niższym wieku: „Ubezpieczeni urodzeni przed dniem 1 stycznia 1949 r., którzy nie osiągnęli wieku emerytalnego określonego w art. 27 ust. 2 i 3, mogą przejść na emeryturę: 1) kobieta - po osiągnięciu wieku 55 lat, jeżeli ma co najmniej 30-letni okres składkowy i nieskładkowy albo jeżeli ma co najmniej 20-letni okres składkowy i nieskładkowy oraz została uznana za całkowicie niezdolną do pracy(...)”. Z uwagi na określenie przez ustawodawcę terminu końcowego (31 grudnia 2008 r.), do którego należało spełnić powyższe przesłanki, z uprawnienia tego mogły skorzystać tylko kobiety urodzone do końca 1953 r. Przepis ten nie objął mężczyzn, gdyż nie mogli osiągnąć wieku emerytalnego 60 lat w powyższym terminie.

Dalej Trybunał uzasadnił, że na tle nowych uregulowań wprowadzenie przez ustawodawcę możliwości skorzystania przez kobiety z rocznika 1949-1953 z przejścia na emeryturę na zasadach obowiązujących przed reformą było

niewątpliwie rozwiązaniem korzystniejszym. Miały możliwość alternatywnego - w stosunku do powszechnego wieku emerytalnego - przechodzenia na emeryturę z uwagi na posiadanie odpowiednio długiego stażu pracy. Unormowania te zakładały - również od samego początku - powiązanie sposobu ustalania wysokości świadczenia emerytalnego "na starych zasadach", czyli zgodnie z uchylaną formułą zdefiniowanego świadczenia. Wykorzystanie tej możliwości przez ubezpieczonych spełniających kryteria ustawowe musiało zatem oznaczać decyzję co do tego, czy chcą oni wcześniej uzyskiwać świadczenie emerytalne przypisane do "starego" systemu, czy też wolą kontynuować pracę zawodową i opłacać składki na ubezpieczenie społeczne do momentu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego i uzyskania - z mocy prawa - emerytury powszechnej, której wysokość będzie ustalona według nowych zasad. W każdym takim wypadku była to zatem decyzja o charakterze systemowym. Ubezpieczony rozstrzygał, czy - mając taki ustawowy przywilej - chce otrzymywać świadczenie emerytalne zgodnie z dotychczasowymi zasadami, czy też decyduje się wyłącznie na warunki przewidziane w nowym systemie emerytalnym.

Skoro ustawodawca w ramach nowego zreformowanego systemu stworzył pewnej grupie osób możliwość przejścia na emeryturę na uprzednich, korzystniejszych zasadach, to działając w zaufaniu do prawa, mogły one w sposób uprawniony oczekiwać, że ich uprawnienia będą realizowane w oparciu o te zasady. Osoby te miały świadomość dokonujących się zmian, przede wszystkim z przechodzenia z systemu zdefiniowanego świadczenia do systemu zdefiniowanej składki. Działając jednak w zaufaniu do prawa, mogły dokonać wyboru i spodziewać się, że ustawodawca nie zmieni zasad, tym bardziej że w stosunku do pozostałych roczników z tej grupy wywiązał się ze swoich zobowiązań. Kobiety z rocznika 1953 miały zatem uzasadnione prawo oczekiwać, że choć pozostają w stosunkowo lepszej sytuacji niż kolejne roczniki kobiet ubiegających się o emeryturę, to nie zostanie wobec nich dokonana zmiana zasad ustalania wysokości świadczenia. Korzystniejsze uregulowanie zasad ustalania wysokości świadczeń emerytalnych dla tych kobiet w stosunku do osób z późniejszych roczników objętych reformą emerytalną nie może być zatem argumentem za pogorszeniem ich sytuacji prawnej w drodze wprowadzenia nowych przepisów zmieniających te zasady już po przejściu na wcześniejszą emeryturę i rozpoczęciu realizacji uprawnień. Ustawodawca, zmieniając unormowania, naraził kobiety z rocznika 1953 na niekorzystne skutki, których nie mogły przewidzieć w momencie podejmowania decyzji o przejściu na wcześniejszą emeryturę. Nie mogły bowiem przewidzieć, że świadczenie pobrane w ramach wcześniejszej emerytury będzie pomniejszało podstawę emerytury powszechnej.

W takich właśnie okolicznościach dokonano zmiany regulacji uprawnień kobiet urodzonych w (...) r. Skorzystały one z możliwości przejścia na wcześniejszą emeryturę, nie mając świadomości, że w przyszłości ustawodawca zmodyfikuje zasady ustalania wysokości emerytury w ten sposób, że skonsumowanie świadczeń na podstawie poprzednio obowiązujących przepisów wpłynie niekorzystnie na ich ukształtowanie w przyszłości. Kobiety urodzone w (...) r. rozpoczęły realizację swojego uprawnienia i pobierały świadczenie, znając wynikające stąd skutki prawne. Wiedziały, że objęte zostały odrębnymi zasadami ustalania wysokości emerytury powszechnej i że świadczenia wypłacane w ramach tego uprawnienia nie wpłyną na zasady ustalania wysokości emerytury powszechnej. W momencie rozpoczęcia realizacji uprawnień, świadczenia w ramach wcześniejszej emerytury i emerytury powszechnej nie były ze sobą powiązane w taki sposób, że realizacja pierwszego powodowała zmniejszenie podstawy emerytury powszechnej.

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego pozwalający na wznowienie postępowania z mocy art. 190 ust. 4 Konstytucji, a w konsekwencji na zmianę decyzji emerytalnej dotyczy zatem wyłącznie kobiet urodzonych w (...) r., które skorzystały z możliwości przejścia na wcześniejszą emeryturę przed wejściem w życie kwestionowanego art. 25 ust. 1b ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W świetle powyższych rozważań w pełni uprawnione jest stanowisko Sądu Okręgowego, iż ww. wyrok Trybunału konstytucyjnego nie dotyczy odwołującego Z. F. urodzonego w (...) roku i nie może stanowić podstawy wznowienia postępowania zakończonego prawomocną decyzją z 26.08.2014 r. na podstawie przepisów art. 145 k.p.a. i w konsekwencji uchylenia decyzji.

Zgodzić się należy z Sądem I Instancji, że w sytuacji odwołującego jedyną możliwą podstawą przeliczenia emerytury przyznanej decyzją z 26.08.2014 r. jest art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Stosownie do powyższego

przepisu istnieje możliwość dokonania ponownej oceny uprawnień osoby ubezpieczonej (m. in. dotyczy wysokości świadczenia) przez organ rentowy, gdy przedłożone zostaną nowe dowody lub zostaną ujawnione okoliczności istniejące przed wydaniem decyzji rentowej i mające wpływ na ustalenie prawa do świadczeń lub na ich wysokość. Skarżący poza wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 6.03.2019 r. nie wskazał żadnych nowych dowodów i okoliczności, które mogłyby mieć wpływ na wysokość przyznanej mu decyzją z 26.08.2014 r. emerytury.

Z tych też powodów Sąd Apelacyjny uznał, że wyrok Sądu Okręgowego i zaskarżona decyzja organu rentowego są prawidłowe, a apelacja wnioskodawcy podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. - pkt I sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., zasądzając na rzecz organu rentowego od odwołującego kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w II instancji zgodnie ze stawką określoną w § 9 ust. 1 w zw. z art. 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 265) – punkt II sentencji wyroku.

A. B. S. T. S.